

ת"ד 5772/01/20 - מדינת ישראל נגד ארז עמאר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

ת"ד 5772-01-20 מדינת ישראל נ' עמאר

בפני כבוד השופטת צפורה משה

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ארז עמאר

הנאשם ע"י ב"כ עוה"ד דמרי ופרי

הכרעת דין

ההדגשות כאן ולאורך הכרעת הדין שלי - צ.מ.

חוק העונשין תשל"ז - 1977 ייקרא להלן: "חוק העונשין".

פקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 תקרא להלן: "פקודת התעבורה".

תקנות התעבורה תשכ"א - 1961, ייקראו להלן: "תקנות התעבורה".

כתב האישום:

כנגד הנאשם הוגש ביום 16.1.20 כתב אישום, המייחס לו אחריות לגרימת תאונת דרכים במעבר חצייה, אשר תוצאותיה חבלה של ממש בדמות שבר בכף רגל שמאל.

ביום 3.6.20 תוקן כתב האישום בדרך של, תיקון כיווני נסיעת הנאשם וחציית המעורבת את מעבר החצייה.

(כתב האישום המתוקן, ייקרא להלן "כתב האישום").

עמוד 1

עובדות כתב האישום:

על פי הנתען בכתב האישום, ביום 4.11.2019, סמוך לשעה 14:00 **נהג הנאשם מונית**, מסוג טיוטה מספר רישוי 7277326, ברחוב דב ממזריץ בתל-אביב, מכיוון מזרח למערב, התקרר לצומת עם רחוב שדרות חב"ד (צ"ל: "שדרות חב"ד"- צ.מ.) והחל בפנייה שמאלה לכיוון דרום.

שדרות חב"ד הינו רחוב דו סטרי המופרד באמצעות שטח הפרדה בנוי (להלן: "**שטח הפרדה**").

באותו מקום, מסומן לרוחב הכביש, בהמשך הדרך בכיוון נסיעת הנאשם, **מעבר חציה להולכי רגל** המופרד באמצעות שטח הפרדה.

אותה שעה חצתה את הכביש, הגב' אנסטסיה וינוגרדוב ילידת 1969, במעבר החציה מכיוון מערב לכיוון מזרח מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם (להלן: "**הולכת הרגל**").

הנאשם נהג בקלות ראש, בכך שלא נתן תשומת לב מספקת לדרך, בכך שלא האט בהתקרבו למעבר חציה, לא הבחין מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא אפשר לה לסיים את חציית מעבר החציה בבטחה וגרם לתאונה בכך שפגע בהולכת הרגל בהיותה על מעבר החציה.

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל חבלות של ממש, בדמות שבר בסיסי במסרקים 2+3+4 בכף רגל שמאל ונזקקה לגיבוס.

לנאשם יוחסו העבירות וסעיפי האישום הבאים:

גרימת חבלה של ממש, בניגוד **לסעיף (3)38 לפקודת התעבורה**, סמל סעיף 2009;

נהיגה בקלות ראש, בניגוד **לסעיף (2)62 לפקודת התעבורה** סמל סעיף 2011, יחד עם **סעיף (2)38 לפקודת התעבורה** סמל סעיף 2029;

אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה, בניגוד **לתקנה 67א לתקנות התעבורה** סמל סעיף 5428,

וכן **התנהגות הגורמת נזק** בניגוד **לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה**, סמל סעיף 2425.

סעיפי האישום המיוחסים לנאשם קובעים כדלקמן:

סעיף 38 (3) לפקודה קובע:

"38. הורשע אדם -

....

(3) על עבירת תעבורה או על עבירה אחרת הנובעת מנהיגת רכב שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש,

דינו - בנוסף לכל עונש אחר - **פסילה מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלושה חדשים.** אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר."

סעיף 62(2) לפקודה ביחד עם סעיף 38 (2) לפקודה קובע:

"62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין:מיום 6.12.1979

תיקון מס' 15

ס"ח תש"ם מס' 949 מיום 6.12.1979 עמ' 22 (ה"ח 1396)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס שלושת אלפים לירות קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס חמישה עשר אלף לירות:

מיום 7.7.1983

צו תשמ"ג-1983

ק"ת תשמ"ג מס' 4501 מיום 7.6.1983 עמ' 1503

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס חמישה עשר אלף לירות 21,000 שקלים:

מיום 13.3.1984

צו תשמ"ד-1984

ק"ת תשמ"ד מס' 4594 מיום 12.2.1984 עמ' 949

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 21,000 שקלים 42,000 שקלים:

מיום 28.8.1984

צו (מס' 2) תשמ"ד-1984

ק"ת תשמ"ד מס' 4674 מיום 29.7.1984 עמ' 2065

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 42,000 שקלים 84,000 שקלים:

מיום 30.4.1985

צו תשמ"ה-1985

ק"ת תשמ"ה מס' 4786 מיום 31.3.1985 עמ' 1000

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 84,000 שקלים 210,000 שקלים:

מיום 1.1.1986

צו תשמ"ו-1985

ק"ת תשמ"ו מס' 4885 מיום 20.12.1985 עמ' 299

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 210,000 שקלים 525 שקלים חדשים:

מיום 1.2.1987

צו תשמ"ז-1987

ק"ת תשמ"ז מס' 5001 מיום 29.1.1987 עמ' 358

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 630 525 שקלים חדשים:

מיום 1.9.1989

צו תשמ"ט-1989

ק"ת תשמ"ט מס' 5209 מיום 8.8.1989 עמ' 1234

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 630 953 שקלים חדשים:

מיום 15.4.1993

צו (מס' 2) תשנ"ג-1993

ק"ת תשנ"ג מס' 5506 מיום 4.3.1993 עמ' 487

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 953 1500 שקלים חדשים:

מיום 11.7.1996

צו תשנ"ו-1996

ק"ת תשנ"ו מס' 5760 מיום 11.6.1996 עמ' 994

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 1500 2000 שקלים חדשים:

מיום 21.8.1996

תיקון מס' 40

ס"ח תשנ"ו מס' 1599 מיום 21.8.1996 עמ' 379 (ה"ח 2480)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 1500 5000 שקלים חדשים:

מיום 27.1.2000

תיקון מס' 51

ס"ח תש"ס מס' 1725 מיום 27.1.2000 עמ' 103 (ה"ח 2822)

62. העובר אחת העבירות האלה, דינו- מאסר שנתיים או קנס מאה אלף לירות, ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס 5000 שקלים חדשים פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977:

מיום 15.12.2005

תיקון מס' 72

ס"ח תשס"ו מס' 2040 מיום 15.12.2005 עמ' 91 (ה"ח 154)

....

(2) נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימלית שנקבעה;"

"38. הורשע אדם -

...

(2) על עבירה מן המפורטות בתוספת השנייה, שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם או ניזוק רכוש;"

תקנה 67 א לתקנות התעבורה קובעת:

"67. (א) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך."

תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה קובעת:

"21.

...

(ב) כל עובר דרך חייב להתנהג באופן שלא -

..

(2) יגרום נזק לאדם או לרכוש ולא ייתן מקום לגרום נזק כאמור;

"...

בפרק ההגדרות לתקנות התעבורה "מעבר חצייה" מוגדר: "חלק הכביש המסומן כמיועד לחצייתו על ידי הולכי רגל".

תשובת הנאשם לכתב האישום :

ביום 10.09.2020 התקיימה הקראה בתיק והנאשם כפר באחריותו לתאונה.

הנאשם הודה בעובדות סעיפים 1 ו-2 לכתב האישום, ולפיהן נהג בזמן ובמקום המיוחסים לו, ובכך כי שדרות חב"ד הינן אכן רחוב דו-סטרי המופרד בשטח הפרדה.

לצד זאת, כפרה ההגנה ביתר סעיפי האישום המייחסים לו אחריות לתאונה.

באשר לחבלות המעורבת, כפרה ההגנה בשל חוסר ידיעה, מנגד ויתרה על שמיעת עד מס' 3 לעניין התיעוד הרפואי.

התיק נקבע לשמיעת ראיות ליום 27.12.20 .

בפרשת התביעה העידו מטעם המאשימה העדים הבאים:

הולכת הרגל המעורבת, אשר נפגעה כתוצאה מהתאונה, **עד ראיה, נוסע** אשר נסע עם הנאשם במונית, **בוחר התאונה והשוטר** גובה הודעת הנאשם בחקירה.

בפרשת ההגנה העיד מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

יריעת המחלוקת בין הצדדים:

אין מחלוקת כי התאונה התרחשה על ידי רכבו של הנאשם וכי המעורבת נפגעה כתוצאה מאותה תאונה, כמו גם כי נגרם נזק לרכוש.

ואולם, השאלה העומדת לדיון הינה, האם עלה בידי המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת במשפט פלילי בהתבסס על חומר הראיות והעדויות אשר הוצגו לבית המשפט, כי הנאשם אכן אחראי לתאונה בה נפגעה המעורבת, הן באשר למיקום התאונה, והן באשר לטענת ההגנה כי הולכת הרגל המעורבת קפצה לכביש והפתיעה את הנאשם.

לטענת ההגנה התאונה לא התרחשה במעבר החצייה, מנגד, **לשיטת המאשימה** התאונה אכן התרחשה במעבר החצייה וכי גם אם בית המשפט יקבע כי יש לקבל את גרסת הנאשם לפיה התאונה התרחשה לאחר מעבר החצייה, גם אז יש מקום לקבוע כי התאונה התרחשה במעבר חצייה שכן מדובר ב"**תחום מעבר החצייה**", אשר דינו לעניין החובות והאחריות החלים על נהג בכביש כדין מעבר חצייה.

עוד טוענת ההגנה בתמצית, וכפי שיפורט להלן בהרחבה **כי תיק החקירה רווי מחדלי חקירה** וחוסרים אשר די באלה כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

מדובר בכשלים ראייתיים חמורים, אשר לא ניתן לבסס על פיהם הרשעה במשפט פלילי, וגם בשל כך יש להורות על זיכוי הנאשם.

ומכאן לעדויות בהרחבה:

פרשת התביעה:

ע/ת 5 רס"ב איגור פרס, השוטר, גובה הודעת הנאשם בחקירה, הוגשה וסומנה ת/1.

(ראה עדותו עמ' 4 לפרוטוקול מיום 27.12.20 החל מש' 10 ואילך).

ת/1 הודעת הנאשם בחקירה - מעיון בהודעת הנאשם עולה כי זו נגבתה ביום 10.11.19 שעה 15:07 ביחידת הבוחנים תל אביב, זאת כשבוע ימים, לאחר קרות התאונה.

בחקירתו במשטרה מסר הנאשם כי, ביום התאונה נסע בתל אביב ברחוב דב ממזריץ לכיוון מערב ובצומת עם שדרות חב"ד, רצה לפנות שמאלה.

הגיע לצומת, עצר לפני כניסה לצומת כדי לתת לרכבים והולכי רגל לעבור, התחיל לעבור את הצומת ואז בא רכב ממול והנאשם נתן לו לעבור, זאת כאשר הוא כבר במרכז הצומת במצב עצירה.

המשיך לפנות שמאלה כאשר הכביש היה פנוי, ואז כשהגיע למעבר החצייה קפצה לו הולכת רגל לכביש וברגע שזיהה אותה בלם, נתן לה מכה קטנה והיא נפלה על הכביש.

בעלה של המעורבת הגיע מיד. כמו כן, הגיעה ניידת מד"א ופינו אותה לבית חולים.

מצבה של המעורבת היה קל.

למקום התאונה הגיעה גם משטרה. לדבריו הזיז את הרכב לפני הגעת השוטרים.

זו הפעם הראשונה שהוא נוהג שם.

באשר למהירות נסיעתו - מסר בחקירה כי היה במהירות שבין 2-3 ק"מ וכי רק התחיל בנסיעה.

באשר לכיוון חציית הולכת הרגל - מסר כי הולכת הרגל, המעורבת הגיעה מצד ימין.

לא ידע להגיד מהיכן, לא ראה אותה והבחין בה לראשונה רק לאחר שכבר עבר את מעבר החצייה.

במענה לשאלה, איזה מרחק חצתה הולכת הרגל את הכביש עד שנפגעה? ענה: **"רבע של הכביש"**.

באשר למיקום המונית על מעבר החצייה והאם כל הרכב עבר את מעבר החצייה - מסר כי רק החלק הקדמי.

כשנבקש לדייק השיב: **"עד אחרי גלגל קדמי"**.

לשאלה איפה עצר הרכב ביחס למעבר החצייה השיב: חלק אחורי של הרכב היה עדיין על מעבר החצייה, גלגלים אחוריים היו על מעבר החצייה.

לשאלה איזה חלק ברכב נפגע ענה: "מצד ימין של לוחית הזיהוי".

לשאלה האם הולכת הרגל נפלה על מכסה המנוע השיב בשלילה וטען כי לא נגרם נזק לרכב.

לדבריו המגע עם הולכת הרגל היה אחרי מעבר החצייה, בערך מטר, מטר וחצי.

הפעם הראשונה בה הבחין בהולכת הרגל הייתה **כאשר עבר את מעבר החצייה ואז בלם.**

לשאלה חוזרת כיצד זה לא הבחין בהולכת הרגל כאשר זו התקרבה למעבר החצייה, וכי מדובר בהולכת רגל בת 30-40 לערך, מסר כי לא ראה אותה שם.

כפי שעולה מסוף חקירת הנאשם במשטרה, מסר זה מיוזמתו לחוקר **כי יש ברשותו מצלמת דרך באוטו וכי הוא מוכן למסור את כרטיס הזיכרון לבדיקה (להלן ייקרא: "הסיים")**.

עוד מסר כי אין לו תמונות מזירת התאונה.

יודגש זה עתה, כי מעיון בהודעת הנאשם עולה כי אין בה כל ציון לפיו החוקר מבקש מהנאשם למסור את כרטיס הזיכרון או אחרת.

העד נחקר בחקירה נגדית על ידי ההגנה.

לשאלת בית המשפט, האם ערך תשאול לנאשם השיב בשלילה, ואולם הוסיף ומסר כי בדרך כלל נערך תשאול טרם הטחת האשמות לחשוד.

לשאלה מדוע לא בקש את הסרטון מידי הנאשם, השיב בתחילה כי הוא לא הבוחן בתיק ובהמשך מסר כי כפי הנראה הסרטון לא היה בידי הנאשם באותו זמן ואילו היה בידיו, היה לוקח אותו ממנו.

עוד הוסיף ומסר כי הנאשם היה מוכן למסור את הסרטון וכי הוא מניח כי הסרטון נלקח על ידי חוקר אחר.

מכל מקום הוא מסכים כי היה עליו לוודא זאת מול החוקר האחר.

ע/ת 4 רס"ר יוסף ג'רופי, בוחן התנועה .

(ראה עדותו עמ' 6 לפרוטוקול מיום 27.12.20 החל משו' 32 ואילך).

העד פרט את הפעולות אותן ביצע בתיק החקירה ובאמצעותו הוגשו המסמכים הבאים:

הן מעדותו והן מהמסמכים עולה כי הבוחן לא הגיע לזירת התאונה ביום התאונה, אלא לכל המוקדם ביום 12.11.19 .

ערך את תע"צ ת/2- בה מצא כי על פי חומר החקירה, הולכת הרגל חצתה במעבר החצייה.

מצוין כי גם הנאשם וגם עד הראייה לא ראו את הולכת הרגל חוצה וזיהו אותה רק בפגיעה.

דוח צפייה סומן ת/3 - בדו"ח הצפייה נראה הנאשם מצביע על מקום הפגיעה ברכב ומיקום הרכב ביחס למעבר החצייה.

העד מציין כי הנאשם הצביע על הטמבון מלפנים ובמרכז כמקום הפגיעה של הולכת הרגל ברכב (המונית) וכי החלק האחורי של המונית היה על מעבר החצייה.

ת/4 - לוח תצלומים של מקום התאונה בצירוף הצבעות של המעורבת.

הבוחן מציין תוך הפנייה לתמונות כיוון חציית הולכת הרגל, מקום הפגיעה על מעבר החצייה 2.4 מטר מימין לשמאל.

עוד מציין כי ניתן להבחין בתמרור המצביע על מתן זכות קדימה להולכי רגל, וכי למעשה מדובר בשדה ראייה פתוח הן מהמקום בו הגיע המעורבת והן ממקום עצירת הרכב.

ת/5 - דו"ח שחזור מיום 12.11.19 - בו משחזר הבוחן את התאונה על פי נתוני השטח ונתונים נוספים.

הבוחן אינו מקבל את גרסת הנאשם ולפיה נסע במהירות לה הוא טוען מאחר והדבר אינו הגיוני חישובית.

הבוחן קובע מהירות נסיעת הנאשם 10 קמ"ש, ועדיין מציין כי הנתון הינו לטובת הנאשם.

הבוחן קובע זמן תגובה על פי נתוני שטח עירוני ומגיע למסקנה בחישוב יתר הנתונים אותם ערך כי מדובר בתאונה נמנעת וכי לנאשם יש איחור תגובה של 0.56 שניות וכי שדה הראייה להולכת רגל 40 מטר מעמידה לפני כניסה לצומת.

הבוחן קובע מהירות המעורבת, כאשר גם כאן ביצע החישוב לטובת הנאשם וציין כי מכיוון שמדובר באישה הוריד 10%.

הנאשם ציין כי הנאשם הגיב רק בפגיעה.

מדובר בשדה ראייה פתוח, עוד לפני שהנאשם נכנס לצומת, ואילו היה מגיב עם תחילת חציית הולכת הרגל כשהיא גלויה לעיניו הרכב היה במרחק של 1.34 מטר לפני הפגיעה והפגיעה הייתה נמנעת.

על פי מסקנת הבוחן, רכב הנאשם היה במרחק של 4.7 מטר לאחור בעת שהולכת הרגל החלה בחצייה גלויה לעיני הנהג ולמעשה הבחין בה רק בעת הפגיעה כדבריו.

תרשים זירת התאונה הוגש וסומן ת/6.

הבוחן נחקר בחקירה נגדית ואישר בחקירה נגדית, כי על פי הנחיות מחוז תל אביב כאשר מדובר בתאונה עם נפגעים במעבר חצייה בוחן צריך לצאת לשטח בסמוך לתאונה, אם כי יש לכך סייגים ובמקרה זה הוא אינו יודע איזו החלטה התקבלה ולפיה לא נשלח בוחן.

עוד מסר במענה לשאלת ההגנה, כי אילו היה מגיע לזירה בסמוך לתאונה, היה בודק ממצאים כמו, שריטות, חפצים שמונחים, חריתות כתמי דם כמו גם, אביזרים של הולכת הרגל.

לשאלה האם בדק קיומן של מצלמת רחוב, השיב כי אם לא ציין זאת בממצאים כנראה שלא מצא וכי הוא תמיד בודק זאת.

הוא לא זוכר מה עשה עם הנתון לגבי מצלמת דרך שהייתה לטענת הנאשם ברכבו, ומכל מקום לשאלת בית המשפט האם היה בכך כדי לשנות מסקנותיו השיב בגילוי לב:

"...אני לא יודע. אני לא יודע מה המצלמה צילמה. זה יכול היה להיות לטובתו או לרעתו. לציין שיכול להיות שכן עשיתי פעולות, תקלה שלי שלא רשמתי דו"ח פעולה על זה."

(ראה עמ' 11 לפרוטוקול ש' 25 ואילך).

עוד השיב בגילוי לב, כי אכן אחרי שבוע לא ניתן להבחין בסימני בלימה זאת גם נוכח המהירות הנמוכה בה מדובר.

לשאלה האם נבדקו מחדלי הולכת הרגל והאם נבקש האם שוחחה בטלפון בזמן החצייה?

ענה כי המעורבת מסרה כי הלכה רגיל וכי לא בדקו אם שוחחה בטלפון.

לדבריו, הם לא בודקים זאת.

לשאלת בית המשפט השיב כי בנסיבות תיק זה אין לכך השלכות.

כאשר הוטח בפניו כי הנאשם התקשר למשטרה מוקד 100 וזו הורתה לו להזיז את הרכב מסר כי אינו יכול לענות על כך וכי לא בדק זאת.

ע/ת 2 הגב' אנסטסיה וינוגרדוב, הולכת הרגל המעורבת אשר נפגעה בתאונה (להלן: "המעורבת").

(ראה עדותה בעמ' 13 לפרוטוקול מיום 27.12.20 החל משו' 18 ואילך).

העדה מסרה כי הייתה בדרכה לעבודתה וכי זירת התאונה הייתה בסמוך לביתה.

עברה את הכביש במעבר חצייה, מאחורה מצד שמאל נכנס בה אוטו. היא לא ראתה אותו.

הרכב העיף אותה למעלה וקדימה ואז נפלה לכביש.

הנאשם יצא אליה והציע עזרה. מסרה לו כי אינה יכולה לקום. היו מלא אנשים, ואף אחד לא התקשר לאמבולנס. **היא זו שהתקשרה לבעלה שיזמין אמבולנס.**

היא הייתה ממש באמצע הכביש. שכבה שם עד שהגיע אמבולנס. ואולם, בעודה שם לא הגיעה משטרה.

פירטה את החבלות שנגרמו לה.

בחקירתה הנגדית, פירטה כיצד היא נוהגת לחצות את הכביש, מסתכלת לימין ולשמאל ומסרה כי לא ראתה את רכב הנאשם, אלא רק כשהייתה באמצע הכביש, אז גם הבינה שאינה מספיקה לעשות דבר.

לשאלת בית המשפט, חזרה והבהירה כי כשהחלה בחציית הכביש לא ראתה את רכב הנאשם.

הסניגור המלומד הפנה את העדה **לתמונה מספר 1 בת/4**.

העדה אשרה כי זהו אכן מקום התאונה וזהו אכן מעבר החצייה.

העדה שבה ואשרה כי עמדה באמצע מעבר החצייה.

לשאלה היכן הייתה בסוף התאונה, ענתה כי את זה אינה זוכרת.

כאשר הוטח בפניה מדוע רק עתה היא מציינת כי הייתה בדרכה לעבודה ואילו בחקירה במשטרה לא ציינה זאת, **חזרה וטענה כי הייתה בדרכה לעבודה עת עבדה במכון מור, בימי שני החל מהשעה 15:00.**

לשאלת ההגנה האם היה לה טלפון השיבה בתחילה, כי אינה זוכרת ובהמשך מסרה כי הינה בטוחה שהיה לה טלפון, ואולם לשאלה האם שוחחה בטלפון השיבה כי אינה זוכרת.

כאן העיר הסניגור המלומד, כי העדה לא נשאלה כלל בעניין זה בחקירה במשטרה.

בהמשך במענה לשאלת בית המשפט, כיצד היא זוכרת שהייתה בדרכה לעבודה, אך מנגד אינה זוכרת היכן הייתה על הכביש בסוף התאונה, עמדתה על כך כי אינה זוכרת.

העדה נשאלה פעם נוספת האם ראתה רכב כלשהו בצומת והשיבה בשלילה.

הוטח בעדה, כי מדובר בצומת הומה, עם הרבה רכבים ועל כך השיבה העדה בשלילה, מדובר ברחובות פנימיים ובמהלך היום כמעט אין רכבים.

כאן תהה הסניגור המלומד, ושאל את העדה כיצד זה קודם מסרה שהיו הרבה אנשים? העדה הבהירה כי אחרי התאונה באו הרבה אנשים.

העדה שבה ומסרה כי לא ראתה את רכב הנאשם וכי האפשרות היחידה שלא הייתה רואה אותו זה כשהוא הגיע מאחור.

רכב הנאשם פגע בה בצד שמאל. היא ראתה אותו מצד שמאל.

יודגש כי בחקירתה הראשית מסרה העדה כי נפלה על האגן, קיבלה מכה חזקה ושברה את כף רגל שמאל. עדותה זו לא נסתרה על ידי ההגנה. ראה עמ' 13 לפרוטוקול ש' 30.

ע/ת 1 מר עדי אמיר, עד הראייה אשר נסע עם הנאשם (להלן: "עד הראייה").

(ראה עדותו בעמ' 19 לפרוטוקול מיום 17.10.21 החל מש' 14 ואילך).

יצוין כי עד זה הוזמן מספר פעמים למתן עדות ולא התייצב, אלא לאחר שבית המשפט נאלץ להוציא נגדו צו הבאה.

בחקירה ראשית מסר כי זכור לו שנסע עם הנאשם, ואולם בשל חלוף הזמן הוא אינו זוכר מה היה.

על אף שעדותו מיום 18.11.19 הוצגה לו וניתנה לו האפשרות לרענן זכרונו, שב ומסר כי אינו זוכר.

בחקירתו הנגדית השיב לשאלת הסניגור המלומד, כי אינו זוכר היכן ישב במונית הנאשם, אם כי בדרך כלל הוא יושב מאחור.

בחקירה במשטרה מסר כי לא ראה הולכי רגל ואת הולכת הרגל המעורבת אלא על מכסה המנוע.

ואולם, כשנחקר שוב בעניין זה בחקירה הנגדית בבית המשפט השיב כי הוא זוכר זאת במעורפל.

כאשר הוטח בפניו, כי המעורבת העידה בבית המשפט ובשום שלב לא מסרה כי הייתה על מכסה המנוע וכי אם הוא בטוח בגרסתו? ענה העד, כי אינו זוכר, זה לא משהו שהוא היה מעורב בו, הוא נתן פרטים, יצא מהמונית ובהמשך הגיע אליו שוטר מתחת לביתו.

בהמשך לשאלת בית המשפט, שב וחזר על הגרסה כי המעורבת הייתה על מכסה המנוע וכי הוא והנאשם ראו אותה על מכסה המנוע. עוד מסר כי הופתע מאוד.

לדבריו לא אמר לנאשם כי הוא מחפש מישהו.

כשהוקרא לו מחקירתו במשטרה כי מסר שהנאשם עצר לפני הפנייה שמאלה, לפני מעבר החצייה, מסר כי אם זה מה שאמר אז, אז כן. היום הוא לא זוכר.

לצד זאת, העד מאשר כי אכן היה קשוב לדברים אחרים בזמן הנסיעה, זאת מאחר וחיפש אדם אשר היה חייב לו כסף והסתכל לכיוון אחר.

פרשת ההגנה :

מטעם ההגנה העיד הנאשם בלבד.

(ראה עדותו בעמ' 23 לפרוטוקול מיום 17.1.21 החל מש' 3 ואילך).

בתחילה היה בדעת ההגנה לטעון "אין להשיב לאשמה" ואולם לאחר ששקלה את הדברים בחרה להשיב לאשמה ולדברי הסניגור המלומד זאת גם לבקשת הנאשם.

הנאשם מסר בעדותו הראשית כי הינו נהג מונית מזה 20 שנה.

באותו יום נהג ברחוב יפו, העלה את הנוסע והחל בנסיעה לכיוון נסיעתו.

הוא עובד עם "גט טקסי", כאשר הניווט אוטומט והוא נוסע עם אוזנייה בגלל הניווט.

עמוד 15

אינו זוכר את הרחוב, זה היה רחוב ראשי אשר פונה שמאלה לרחוב "הרב משהו" כדבריו.

הגיע למעבר החצייה ולפני מעבר החצייה עצר עצירה מוחלטת.

היו אנשים ורכבים עוברים ואחרי שסיימו התקדם טיפה, רכב חתך אותו, הוא נתן לרכב לעבור ואז פנה שמאלה ממש באפס קמ"ש.

אחרי שעבר את מעבר החצייה, משום מקום נכנסה לו מישהי לכביש לצד ימין של האוטו .

עוד מסר, כי איפה שמצוי מעבר החצייה יש רכבים שחונים בצד, ובגלל זה אם מסתכלים כללית על האיזור לא רואים כלום, גם אם מישהו קופץ לכביש.

אם לא היו רכבים היה לו עוד שדה ראייה מרחוק.

הוא בלם ויצא החוצה.

לדבריו, המעורבת אמרה שקיבלה מכה ברגל ובדיוק חייגה לבעלה, אז באה משטרה והגיע אמבולנס.

באשר לכרטיס "הסים" - בחקירה ראשית העיד בתחילה כי נתן את כרטיס "הסים" של המצלמה לשוטר בתחנה.

לשאלה מה תיעד כרטיס "הסים", אותו כביכול מסר לחוקר ביום שנחקר בתחנת המשטרה ביום 10.11.19, חזר ומסר כי זהו כרטיס מצלמת הדרך ואולם מבלי לפרט, תוך שהוא מדגיש כי לא העתיק אותו.

כאשר הוטח בפניו כי למעשה קיימת סתירה בעדותו, באשר למועד מסירת כרטיס "הסים", הביע התנצלות והעיד כי למעשה את כרטיס "הסים" מסר רק ביום החקירה במשטרה.

"אני חוזר ומבהיר ביום שזימנו אותי לחקירה מסרתי את כרטיס ה sim ."

(ראה עמ' 24 החל מש' 12) .

מאוחר יותר, לשאלת בא כוחו, לאחר שהוטח בפניו כי השוטר אשר הגיע לאירוע העיד כביכול כי הנאשם מסר לו בזירת התאונה את כרטיס "הסים" ונתבקש לאשר האם אכן מסר לו? אשר זאת.

בחקירה נגדית נשאל על ידי ב"כ המאשימה האם כל מה שמסר בעדותו במשטרה הינו אמת ועל כך השיב בחיוב.

לשאלת בית המשפט, האם הולכת הרגל המעורבת, חצתה במעבר חצייה, השיב בשלילה.

עוד לשאלת בית המשפט מסר כי רק החלק האחורי של הרכב היה על מעבר החצייה.

לשאלה איפה עצר השיב: לאחר שסיים את הפנייה כשהגלגלים האחוריים שלו היו על מעבר החצייה.

הנאשם חזר ואשר כי הגלגלים האחוריים שלו היו על מעבר החצייה:

"נכון. זאת אומרת שכבר הייתי בסיום מעבר החצייה. כלומר אם היא קפצה בין המכוניות ולא היה לי שדה ראייה והיא הפתיעה אותי מימין כבר הייתי אחרי מעבר החצייה." שם בשו' 22-23.

הנאשם ממשיך ומוסר לנוכח תמיהת ב"כ המאשימה:

"...אתה לא מבין? אני מסביר לך, אחרי שלקחתי את הסיבוב והייתי על אפס קמ"ש אחרי שעברתי את מעבר החצייה אז הבחנתי בה k.0? ובלמתי. זאת אומרת שכשאני עצרתי הגלגלים האחוריים שלי היו על מעבר החצייה. לשאלת בית המשפט זה הה בצד ימין של הרכב שהיא קפצה לא יודע בדיוק באיזו נקודה". (ראה שם ש' 24 ואילך).

בהמשך, כאשר הוטח בו כיצד הינו יודע לומר כי נסע ב-0 קמ"ש וכי למעשה הוא חוזר על כך בעדותו בבית המשפט פעמיים, זאת בעוד שעדות זו לא הוזכרה כלל בחקירתו במשטרה?

על כך השיב כי אינו יכול לקבוע בוודאות את המהירות בה נסע.

עוד הוסיף כי האוטו ממש התדרדר, זה איזור של גני ילדים, אזור הומה אדם יש תנועה בכבישים. ראה עמ' 24 החל מש' 30 ואילך.

לשאלה מה זה מבחינתו לעבור את מעבר החצייה השיב בתחילה: "חלק קדמי של הרכב שלי."

(ראה עמ' 25 לפרוטוקול ש' 11).

ואולם, בהמשך כשנשאל האם החלק האחורי לא נחשב?

השיב: "תלוי מה שאתה שואל. לשאלת בית המשפט כשהחוקר שאל אותי אני התייחסתי לזה שכל הרכב שלי עבר את מעבר החצייה." (ראה שם החל מש' 12 ואילך).

כאשר הוטח בפניו על ידי בית המשפט וזאת נוכח עדותו, כי למעשה כפר במיוחד לו בכתב האישום השיב:

"נכון. לא היה אף אחד על מעבר החצייה?" (ראה שם בש' 20-21).

לשאלה האם הוא זוכר מהיכן הגיעה הולכת הרגל? ענה בתחילה, כי אינו זוכר וכי הוא יודע שהיא יצאה מצד ימין מבין המכוניות ומדובר בהפתעה.

ואולם בהמשך, כאשר הוטח בפניו כי בחקירה לא מסר שבאה מצד ימין, ענה כי מה ששאלו אותו אמר, וכי אינו יודע מאיזה חלק של הכביש אבל היא באה מצד ימין. (ראה שם החל מש' 24 ואילך).

כאשר דבריו צוטטו על ידי ב"כ המאשימה מחקירתו במשטרה, שם מסר כי לא ראה את המעורבת ונשאל כיצד הוא יודע לומר כעת כי באה מצד ימין ענה תוך שהוא מרים את קולו:

"אין לה מקום אחר. למה אתה צועק עלי."

ובהמשך לשאלת בית המשפט, אישר כי גם לחוקרים במשטרה מסר "שזה מצד ימין" והוסיף:

"ואז הוא שאל אותי כמו שאתה שואל אותי עכשיו, היא לא יכולה לבוא מצד שמאל כי יש גדר ביטחון." (ראה עמ' 26 החל מש' 6 ואילך).

הנאשם נחקר בחקירה חוזרת.

לשאלת ב"כ האם אמר ל"שוטר סויר" אשר הגיע למקום כי יש לו מצלמת דרך באוטו? אישר בחיוב כי אמר.

בית משפט העיר להגנה בנקודה זו כי המילה "שוטר סויר" לא עלתה בחקירה הנגדית.

ראה שם החל מש' 17 ואילך.

ההגנה לא הביאה עדים נוספים מטעמה, גם לא עד מומחה/חוות דעת נגדית.

בתום שמיעת הראיות נתבקשו הצדדים לסכם טיעוניהם בכתב.

סיכומי המאשימה בכתב מיום 23.11.21 :

בטיעוני ב"כ המאשימה המלומד, עותרת המאשימה להרשיע את הנאשם בעובדות המיוחסות לו בכתב האישום תוך שהיא ממקדת טיעוניה על הראיות והעדויות החד משמעיות לרבות גרסת הנאשם עצמו אשר לא נסתרו בחקירה נגדית, זאת לצד סתירות וגרסאות חדשות שנמצאו בעדות הנאשם עת העיד בבית המשפט עדויות מאוחרות ואשר הוצגו בפני בית המשפט כמפורט להלן:

באשר לעדי התביעה:

ע/ת 5 השוטר מר איגור פרס, באמצעותו הוגשה הודעת הנאשם ת/1.

העד השיב בחקירתו הנגדית באופן אמין וענייני, מסר את גרסתו באשר לסרטון.

לדבריו הוא לא קיבל לידי את הסרטון ולשיטתו, כנראה שהסרטון לא היה בידי הנאשם באותו הרגע.

ע/ת 4 - בוחן התנועה מר יוסף גרופי, הגיש מסמכים לרבות דו"ח שחזור התאונה ת/2, לוח תצלומים דו"ח צפייה ותרשים.

העד פירט באופן רחב את עבודת הבוחנות שביצע, העיד באופן אמין ועקבי ואף פירט אודות הפעולות שלא ביצע.

משחזור אופן קרות התאונה - ניתן ללמוד כי אילו היה הנאשם מגיב מיד עם תחילת החצייה של הולכת הרגל כשהיא גלויה לעיניו במרחק של 1.34 מטר לפני מקום הפגיעה, התאונה הייתה נמנעת ויש איחור בתגובה של 0.56 שניות.

מכך הסיקה המאשימה כי הנאשם הינו הגורם המשמעותי לקרות תאונת הדרכים.

מסקנותיו של בוחן התנועה לא נסתרו בחקירה נגדית, לא הוגשה חוות דעת הסותרת מסקנות אלה ולא נשאלה אף לו שאלה אחת הסותרת את מסקנת העד.

ע/ת 2, גב' אנסטסיה וינוגרודוב, הולכת הרגל המעורבת והנפגעת בתאונה, תיארה את כיוון ההליכה, קצב הליכתה בחקירתה, עמדה באופן איתן ועדותה לא נסתרה.

ע/ת 1, מר עדי אמיר, הנוסע אשר היה עם הנאשם ברכב בזמן התאונה העיד אך לא זכר את פרטי האירוע.

באשר לפרשת ההגנה:

הנאשם העיד בחקירה ראשית ונחקר בחקירה נגדית.

בחקירתו תחת אזהרה ת/1 מיום 10.11.19 - טען כי כאשר הגיע למעבר החצייה הולכת הרגל קפצה לכביש, בלם ברגע שזיהה אותה ולטענתו נתן לה מכה קטנה.

לטענת המאשימה, לא ברור מדוע הנאשם נאלץ לבלום כאשר מדובר במעבר חצייה, שהרי מעבר החצייה הוא מבצרו של הולך הרגל ועל הנהג חלה חובת זהירות מוגברת.

הנאשם בהתקרבו למעבר החצייה, לא עשה את המוטל עליו, עובדה היא, כי **בלם על מעבר החצייה, כלומר, אם היה נוקט אמצעי זהירות מוגברים לא היה נאלץ לבלום והתאונה הייתה נמנעת.**

הנאשם טען בפני החוקר, כי יש לו מצלמת דרך ברכב והוא מוכן למסור את כרטיס הזיכרון לבדיקה, אך אין שום אינדיקציה לכך שאכן מסר את כרטיס הזיכרון לבדיקה.

הנאשם העיד בשבועה בבית המשפט כי מסר את כרטיס הזיכרון, הוא "הסים" ביום שלאחר התאונה ורק אחרי שדבריו נסתרו טען כי מסר את כרטיס הזיכרון ביום שבו נחקר.

הנאשם טען כי יש לו מצלמת דרך, אך לא ברור מדוע הנאשם לא מציג את הסרטון שהרי הדבר מצוי בשליטתו, מדובר במצלמת דרך מרכבו שלו.

בחקירתו תחת אזהרה טען הנאשם שנסע במהירות של 2-3 קמ"ש, ואילו בעדותו בפני בית המשפט טען כי נהג במהירות של 0 קמ"ש. ואולם, בחקירתו הנגדית הודה בפה מלא כי אינו יכול לקבוע את המהירות שנסע.

הנאשם הודה בפה מלא כי התאונה התרחשה **בתחום מעבר החצייה** וזאת הן בחקירתו תחת אזהרה (ש' 20-36 לפרוטוקול), טען כי גלגליו האחוריים של רכבו היו **על מעבר החצייה.**

כמו כן, כיווני הנסיעה של הולכת הרגל וכיוון נסיעת הנאשם לא נסתרו בשום שלב.

המאשימה מבקשת לקבוע כי הוכיחה מעבר לכל ספק סביר וברמה הנדרשת במשפט פלילי הן את העובדות המיוחסות לנאשם והן את העבירה המיוחסת לו (צ"ל: "העבירות המיוחסות לו" - צ.מ.).

המאשימה מבקשת מבית המשפט לאור התרשמותו מעדי התביעה אשר הופיעו בפניו, **להעדיף את גרסתם וליתן אמון בעדותה של הנפגעת, הולכת הרגל, אשר הינה עדה אובייקטיבית ואשר מבחינתה אין כל משמעות לזהות**

הפוגע, לכך יש להוסיף כי העידה היטב.

זאת ועוד, המאשימה מבקשת לדחות את גרסתו של הנאשם ולקבוע את אחריותו לתאונה, שכן גם לשיטתו התאונה התרחשה כשגלגליו האחוריים של הרכב נמצאו על מעבר החצייה, וגם אז מדובר בתחום מעבר החצייה המוגדר מעבר חצייה. לעניין זה הפנתה לפסיקה בע"פ 35342-12-16 בעניין פרשת שושנה ארז .

מסקנות הבוחן לעניין שחזור התאונה לא נסתרה בחקירה נגדית ואף לא הוגשה חוות דעת נגדית אשר תסתור את מסקנותיו.

לצד עדויות המאשימה האמינות והעקביות טוענת המאשימה כי עדות הנאשם אינה אמינה ולא סבירה בנסיבות העניין והיא אינה עקבית. עדותו רצופה אי דיוקים ומצויים בה סתירות מהותיות רבות.

לאור כל האמור לעיל, מבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

סיכומי ההגנה בכתב מיום 23.11.21 :

לטענת ההגנה, המאשימה לא עמדה בנטל ההוכחה המוטל על כתפיה, להוכיח מעבר לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום, ומשכך יש לזכות את הנאשם מהמיוחס לו.

הנאשם נהג ברכבו במקום ובזמן הנטען בכתב האישום, חצה בזירות את הצומת ובעת פנייתו שמאלה הולכת הרגל קפצה לכביש בחוסר זהירות וברגע שהנאשם זיהה אותה, בלם ופגע בה קלות וזאת כאשר החלק הקדמי של הרכב כבר עבר את מעבר החצייה.

באשר לעדות עדי התביעה:

עדויות של ע/ת 5 רס"ל רס"ב איגור פרס - הנ"ל אישר בעדותו בבית המשפט, כי הוא זה אשר גבה את עדות הנאשם בחקירה, אך זאת הוא עשה מבלי לקרוא קודם לכך את חומר החקירה אשר היה כבר בתיק וכלל דוחות הפעולה.

העד טען, כי גבה את העדות על סמך תשאול הנאשם, אך לשאלת בית המשפט ענה, כי לא ערך רישום תשאול (ראה עדותו עמ' 5 ש' 28 לפרוטוקול הדיון מיום 27.12.2020)

העד מסר, כי הנאשם בעדותו אכן אמר לו כי קיים סרטון ממצלמת דרך שהייתה מותקנת ברכבו ואף מסר את כרטיס "הסים" לשוטר שהגיע למקום, אך הוא לא התייחס כלל לסרטון וככל הנראה הדבר עבר לטיפולו של הבוחן שמטפל בתיק.

(הפנתה לעמ' 6 ש' 19-3 לפרוטוקול הדין מיום 27.12.2020).

העד אישר, כי היו מספר בוחנים שטיפלו בתיק וכי ביצע חקירה ללא בדיקת רקע ו/או עובדות.

עדות ע/ת 4 רס"ר יוסף ג'רופי - הבוחן אשר טיפל בתיק וערך דוח שחזור, החל את עבודתו בתיק רק ביום 12.11.19 כפי שעולה מהמסמכים שהוגשו לבית המשפט.

העד אישר כי הגיע לזירת התאונה ביום 12.11.2019, דהיינו, **7 ימים לאחר התאונה.**

(עמ' 9 ש' 23-18 לפרוטוקול).

בנוסף לכך, אישר כי לא עיין בדוח הפעולה של השוטר שהגיע למקום ולא זוכר שעיין בדוח ו/או בסקיצה שערך השוטר.
(עמ' 10 ש' 20 לפרוטוקול).

העד מסר, כי ייתכן וקרא את עדות הנאשם, אך לא ערך רישום או התייחסות.

(עמ' 10 ש' 20 לפרוטוקול).

העד אישר כי על פי הנוהל על הבוחן להגיע לזירת האירוע בסמוך לתאונה ואין לו כל הסבר או ידיעה מדוע הגיע כעבור שבוע.

כמו כן, אישר כי כעבור שבוע אין כל ממצאים בזירה וכי מדובר בנסיעה במהירות נמוכה ולכן אין כל ממצא אובייקטיבי.

לשאלה האם בדק קיומן של מצלמות, השיב העד כי הוא תמיד מחפש מצלמות ואם לא רשם זאת, אז אין. ואולם לא תיעד זאת בדוח הפעולה.

לשאלה האם בדק את מצלמת הדרך, שפעלה ברכבו של הנאשם וכי כרטיס "הסים" נמסר לשוטר שהגיע למקום, מסר **"אני לא זוכר מה עשינו עם זה", לא רשם מזכר ולא ידע מה המצלמה צילמה.**

משכך, אין לשלול את האפשרות ולפיה יכול להיות שביצע פעולות אך לא רשם.

שחזור התאונה ת/6 - אמנם זה בוצע על ידי העד, אך זאת בעזרת חישובים אשר אינם נסמכים על ממצאים מהזירה אלא על סמך ניסיונו שיכול היה לחשב לכאן או לכאן.

בעדותו אמר כי רשם את השחזור במשרדו ולא בשטח בזמן שיצא עם המתלוננת.

כמו כן, המסמך אינו נושא כלל תאריך. (עמ' 12 ש' 1 לפרוטוקול)

לשיטת ההגנה, **מחדל נוסף ומהותי נעוץ בעובדה ולפיה העד יצא לשחזור שלא תועד במצלמה בזמן אמת ולאחר מכן התאים את הודעת המתלוננת לדוח השחזור.** (עמ' 12 ש' 2-6 לפרוטוקול)

בשחזור ובתמונות אשר הוגשו לבית המשפט, ת/4 - עולה כי, העדה עומדת בקצה הימני של מעבר החצייה, העד עונה כי זה אמצע מעבר החצייה אך לא מעמת אותה עם דבריה בעדותה בשורה 14 שם היא אומרת כי אינה יודעת.

העד לא מבצע דבר וחצי דבר להגיע לחקר האמת, מעבר לפרשנותו שלו, הוא עצמו, אשר אינה מסתמכת על ממצא כלשהו. (עמ' 12 ש' 4-21).

לטענת ההגנה, זאת ועוד, **לא בוצעה כל פעולה חקירה לגבי התנהגות הולכת הרגל למרות שהדבר נדרש במקום שבו יש שדה ראייה פתוח.**

הולכת הרגל הייתה חייבת לראות את הרכב ממרחק כה קצר (עמ' 12 ש' 20-22 לפרוטוקול).

עדותה של ע/ת 2 הגב' אנסטסיה וינוגרדוב, הולכת הרגל המעורבת - העידה כי בדרכה לעבודה, בשעה 14:00, על מעבר החצייה, מצד שמאל, נכנס בה אוטו ולא ראתה אותו.

בחקירתה הנגדית, לשאלה האם הבחינה ברכב השיבה כי לא ראתה אותו כלל, וכשהבחינה בו ממרחק של מטר ממנה הבינה שלא תספיק לעשות דבר כלומר ראתה אותו ממש בסמוך לפגיעה.

לטענת ההגנה, עדות זו אינה עולה בקנה אחד עם מקום התאונה, שכן מדובר בכביש לא סואן וכמעט אין בו תנועת כלי רכב (מפנה לעמ' 15 ש' 12-24 לפרוטוקול).

לטענת המעורבת אין תנועת רכבים ומכך ניתן להבין כי ירדה לכביש ללא נקיטת אמצעי זהירות וכי הייתה חייבת לראות את הרכב ממרחק כה קצר ושדה ראייה פתוח.

עוד יש לציין כי העדה שוב שינתה גרסתה, זאת כאשר מסרה כי הרכב פגע בה מאחור ולא מצד שמאל.

באשר למחדלי החקירה בתיק:

לשיטת ההגנה תיק החקירה רווי כשלים ראייתיים וכי קצרה היריעה מלהתייחס לכל מחדלי החקירה והמחדלים ברורים כשמש.

העד אשר הגיע למקום לא חקר עדי ראייה ואין כל אזכור ולפיו ניסה לאתר כאלה, זאת על אף שלטענת המעורבת הנפגעת היו המון אנשים.

השוטר לא ערך סקיצה כמתחייב בתאונות דרכים עם נפגעים, לא שמר על זירת האירוע בכדי למנוע פגיעה בראיות, הרכב הוזז באישור מוקד 100 בניגוד לפקודה.

כמו כן, לשוטר נמסר כרטיס "סים" ממצלמה שהייתה מותקנת ברכב, הכרטיס נעלם ללא עקבות.

השוטר עזב את המקום ללא אישור בוחן תנועה מיחידת התנועה בניגוד להנחיות.

הנאשם נחקר על ידי בוחן תנועה כשבוע לאחר התאונה, וזאת מבלי שהבוחן ראה או קרא את דוחות הפעולה, גבה עדות על סמך דברי הנהג בלבד ושיחה מוקדמת, לא ידע שיש צילום של האירוע ולא עשה כל מאמץ לאתר את הסרטון שיכול היה לשפוך אור על כל האירוע עצמו.

הגעה לאירוע תאונת דרכים לאחר 8 ימים הינה בניגוד לפקודה 13.03.01 שפורסמה ביום 15.1.17, לפיה חלה חובה להגיע לזירת האירוע סמוך ככל הניתן.

שחזור התאונה נערך במשרד ולא בשטח, ללא תאריך וללא שאלות הבהרה למתלוננת.

לטענת ההגנה קצרה היריעה מלהתייחס לכל מחדלי החקירה והמחדלים ברורים כשמש.

בתיק קיימת "ראיית זהב" שנעלמה כלא הייתה, צילום האירוע ורגע התאונה עצמה, דבר שלא נבדק כלל ולא ניתנה לו שום התייחסות.

הסרטון יכול היה לשפוך אור על האירוע, בין אם לטובת הנאשם ובין אם לרעתו וזה לא נבדק על ידי שום גורם למרות שנמסר לשוטרים בזמן אמת.

בהעדר נתונים בסיסיים כגון מהירות נסיעת הנאשם, מקדם חיכוך במקום התאונה, זמן תגובת הנאשם, קצב

החצייה של הולכת הרגל, המרחק אותו עברה, שלא בוצע שחזור ו/או חקירת הזירה בסמוך לאירוע הרי שלא ניתן לבסס הרשעה על סמך חישובים ללא ביסוס עובדתי מזירת האירוע.

לטענת ההגנה, דומה כי המאשימה שכחה כי נטל הראייה מונח על כתפיה ולא על כתפי הנאשם.

בהתבסס על כלל העדויות בתיק, הבוחן הוא זה שאמור לאסוף ממצאים ולחשב חישובים כדי לבצע שחזור בסמוך לקרות התאונה.

על הבוחן היה לגבות את עדותה של הנפגעת בהזדמנות הראשונה.

אלא שאף אחד מגורמי החקירה לא עשה דבר מכל אלה, ובמקום זאת הסתפק בהשערת השערות או בקביעת ממצאים שהתעלמו ממכלול העדויות בתיק ולאחר שמיעת ההוכחות הוכחו כלא נכונות

הלכה ידועה היא כי מטרתה של החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו טוביל להרשעה או לזיכוי.

הפנתה לע"פ 2840/17 נתנאל ניזאוב נ' מדינת ישראל שם אכן נקבע כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להוביל לזיכוי הנאשם אם הונחה תשתית ראייתית מספקת בעבירות שיוחסו לו.

ואולם, לשיטת ההגנה וזה העיקר, בתיק זה מדובר בכשלים אשר יש בהם כדי לאיין את יכולת המאשימה להרים את הנטל המוטל עליה בהליך פלילי להוכיח את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר.

זאת ועוד, לא עלה בידי המאשימה גם להוכיח כי המעורבת עשתה כל שניתן אף מצידה היא, כדי למנוע את התאונה.

ההגנה הפנתה לפסיקה תומכת נוספת ולשיטתה בהצטבר כל האמור לעיל יש לזכות את הנאשם.

דין והכרעה:

לאחר שנתתי דעתי לחומר הראיות המונח בפניי, העדויות והראיות, כמו גם האמור בטיעוני וסיכומי הצדדים, מצאתי לנכון להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום ולקבוע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה במשפט פלילי.

קביעה זו הינה גם בהינתן כי קיימים מחדלי חקירה אשר מצופה מהמאשימה להימנע מהם וגם בהינתן כי ניתן היה לבצע

את עבודת החקירה באופן מיטבי יותר.

השאלות העומדות לדיון, זאת גם בהינתן שקיימים חוסרים ו/או מחדלי חקירה, הינן האם די ב"יש" המצוי בחומר הראיות המונח בפני בית המשפט כדי להרשיע את הנאשם.

וככל שיש בנמצא כאלה, האם מדובר בחוסרים ו/או במחדלי חקירה כה מהותיים, המהווים פגיעה בעקרונות הצדק ובזכות הנאשם להליך הוגן עד כדי זיכוי בבחינת טענת "הגנה מן הצדק".

לאחר שבחנתי כל האמור לעיל אין לי אלא לאמץ את האמור בסיכומי המאשימה ולקבוע כי די ב"יש" המצוי בחומר הראיות כדי להרשיע את הנאשם וכי גם אם קיימים חוסרים ומחדלי חקירה אין מדובר בכאלה, אשר יש בהם בנסיבות תיק זה כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

לצד זאת ייאמר ובזהירות הנדרשת כי יש ואפשר ואלה יילקחו בחשבון בגזירת העונש כמצוות תיקון 113 לחוק העונשין.

טרם הדיון בשאלת כרטיס "הסים", הסרטון, המהווה לטענת ההגנה ראיה דיגיטלית בבחינת "ראיית הזהב", אשר אילו הייתה בנמצאת היה בה כדי לחזק טענות ההגנה של הנאשם סבורני כי יש מקום לדון תחילה בדיות הראיות האחרות אשר הובאו על ידי המאשימה, שהרי אין חולק כי קיימים מקרים בהם הוכחת האחראי לתאונת דרכים הייתה הינה ועדיין אפשרית גם ללא הצורך בתיעודה בראיה דיגיטלית.

ועל מנת "שלא אצא פטורה בלא כלום" אתייחס לטענה זו בהמשך הדיון.

ראשית לכל אפנה לגרסת הנאשם בחקירתו המוקדמת במשטרה, טרם עדותו המאוחרת בבית המשפט.

הנאשם העיד מפורשות כי גלגליו האחוריים היו על מעבר החצייה.

מאחר והנאשם עצמו הודה באמור לעיל, הרי שמדובר בעובדות אשר אינן טעונות הוכחה על ידי המאשימה ואין לגביהם מחלוקת.

גרסת הנאשם בשלב החקירה ואף בשלב יותר בעדותו בבית המשפט באשר למקום בו נעצר על מעבר החצייה מדברת בעד עצמה בדבר אחריותו לתאונה.

בדוח הצפייה סומן ת/3 נראה הנאשם מצביע על מיקום הפגיעה של הולכת הרגל ברכבו.

הבוחן ציין בדוח הצפייה כי הנאשם מצביע על טמבון מלפנים ובמרכז.

צוין כי לטענת הנאשם המקום בו הרכב נעצר הוא המקום בו נפגעה הולכת הרגל וכן צורפה תמונה נוספת לפיה רואים היכן נמצאה המונית ביחס למעבר החצייה כאשר החלק האחורי של המונית נמצאת על מעבר החצייה.

לשאלת בית המשפט הנאשם השיב כי רק החלק האחורי של רכבו עמד על מעבר החצייה והולכת הרגל קפצה מהצד ואם לא היו רכבים שדה הראיה שלו היה רחב יותר.

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם גרסאות חדשות, ובחלקן אף שונות מאילו שנמסרו בחקירה הראשונית במשטרה, זאת ללא שניתן לכך כל הסבר המניח את הדעת ו/או כזה אשר יש בו כדי לעורר ספק בדבר אחריותו לתאונה.

כך למשל, המהירות בה נסע, כך למשל, מיקומם של הרכבים בצד הדרך ועוד.

הנאשם לא הביא כל ראיה תומכת לכך כי מי מהגורמים המעורבים אכן אישר לו להזיז את המונית בזירת התאונה לאחר קרות התאונה והדבר מעורר סימני שאלה.

הוא הדין לעניין "הסים" ראיית הזהב כביכול לטענת ההגנה אשר "אבדה".

מהעדויות עולה כי כרטיס "הסים" ברשות הנאשם מזה כשבוע, אם אכן היה מדובר בראיה מזכה ברור כי היה עושה כל מאמץ למסור אותו בהזדמנות הראשונה.

זאת ועוד, לא ברור מדוע לא שמר לעצמו עותק או מדוע לא צילם בעצמו במכשיר הפלאפון שלו תמונות בזירת התאונה.

שאלות אילו ואחרות כפי שעלו במהלך שמיעת הראיות הותירו בי ספק באשר לאמינות גרסת הנאשם.

מדובר בתאונה אשר ארעה על "מעבר החצייה" ולכל הפחות ב"תחום מעבר החצייה" אשר דינו בנסיבות תיק זה לעניין חובות הזהירות המוטלות על הנהג בכביש, בטח ובטח כאשר מדובר בנהג רכב ציבורי, נהג מונית.

ניכר כי עיקר תשומת לב הנאשם, הייתה לרכבים החולפים והנאשם לא נתן מספיק דעתו או תשומת ליבו לאפשרות כי הולך רגל יחצה את הכביש במעבר החצייה לאחר הצומת ובכך התרשל.

הנאשם בעצמו מסר כי נוהג עם אזנייה באוזן דבר אשר אף הוא יש בו כדי להשפיע על קשב הנאשם בזמן הנהיגה.

זאת ועוד, אם כגרסת הנאשם המאוחרת היו רכבים שהסתירו את שדה הראיה, או כי אז היה עליו אף לעצור את רכבו עצירה מוחלטת ולוודא כי השטח פנוי.

טענת הנאשם כי בלם את רכבו והתרחשות התאונה במקום בו אירעה מלמדת אחרת.

לצד זאת, יש לומר כי **עדויות עדי המאשימה הותירו בי רושם אמין**, גם אם לא ביצעו את פעולות החקירה באופן המיטבי המצופה מהם כטענת ההגנה.

חוקרי התאונה מסרו עדותם בגילוי לב הן לגבי הפעולות שביצעו והן לגבי אלה שלא.

עדות המעורבת עצמה אף היא הותירה בי רושם אמין, גם אם לא זכרה חלק מהאירועים והדבר אך טבעי הוא לאור היותה המעורבת בתאונה וחלוף הזמן ואף אם נמצאו בעדותה סתירות כטענת ההגנה.

גם אם אכן קיימים כאלה אין בהם כדי לעורר ספק בדבר אחריות הנאשם לתאונה.

עדות עד הראיה, הנוסע במונית -העד מסר כי למעשה אינו זוכר את התאונה ואולם ידע לומר כי המעורבת הייתה על מכסה המנוע וכי הוא והנאשם הופתעו.

העובדה כי הנאשם הופתע, אין בה לכשעצמה ובהכרח, בטח ובטח לא בנסיבות תיק זה לאור מקום התרחשות התאונה, מעבר חצייה מקום מבטחם של הולכי הרגל, כדי לפטור אותו מאחריות גם אם אכן המעורבת קפצה לכביש באופן מפתיע ויצאה מבין רכבים חונים כטענת ההגנה.

מפנה לספרו של **כב' הש' קדמי "על הראיות חלק רביעי"** עמ' 1845-1846 (מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009 הוצאת דיונון), ולפיהם לנוכח קיומן של סתירות בית משפט רשאי לפלג את דברי העד ולקבל כמהימנים אותם חלקים שאינם נגועים בסתירות.

סתירות כשלעצמן, אין בהן כשלעצמן כדי למנוע מבית המשפט קבלת חלק מדברי העד תוך דחיית יתרתם אולם הסיכון והבחירה אינם יכולים להיעשות באופן סתמי ושירותי אלא מתבקש יסוד סביר לאבחנה. יסוד זה מתקיים גם מתקיים בתיק זה.

לאור כל האמור, סבורני כי בנסיבות תיק זה גם אמלא דו"ח הבוחן די היה בעדות הנאשם עצמו ומעורבת כדי לחייב את

הנאשם באחריות לתאונה, שכן בעדותו עצמו היה אך כדי לחזק עדות יתר העדים ולא אחרת.

לא נעלמה מעיני טענת ההגנה ולפי דו"ח השחזור ת/5 לא היה חתום ואולם לא מצאתי בנסיבות תיק זה כי יש בכך לפגוע מהותית בראיות התביעה.

ברור כי מדובר בשחזור לאחר התאונה, זאת גם כטענת ההגנה ומכל מקום מדובר בדו"ח אשר היה מצוי בתיק החקירה עובר להגשת כתב האישום.

זאת ועוד, ההגנה לא בקשה להעיד מומחה מטעמה אשר יש בו כדי לסתור טענות הבוחן המקצועיות וחישוביו ולו בנקודה אחת כטענת המאשימה.

גם אם לטענת ההגנה עדות הבוחן לוקה לא השתכנעתי כטענת ההגנה כי בכל תיק של תאונת דרכים חובה על המאשימה לבסס את אחריות הנאשם לתאונה אך ורק על חוות דעת בוחן על מנת שתעמוד בנטל הראייתי המונח לפתחה.

חוות דעת הבוחן מבוססת ברובה על חומר הראיות אשר ממילא מוגש לתיק בית המשפט ואין הכרח כי בכל תיק תאונת דרכים בית המשפט לא יוכל להסיק את המסקנה אליה היה מגיע הבוחן על סמך אותו חומר הראיות.

זאת ועוד, בנסיבות תיק זה סבורני כי עדות הנאשם עצמו בשילוב עדות המעורבת ובזהירות הנדרשת די בה שהרי יש בהן כדי לתאר את אופן התרחשות התאונה.

מפנה להכרעת הדין של כב' השו' שור מבית משפט לתעבורה מחוז תל אביב (בת-ים) בת"ד 3092-10-18 בעניין מדינת ישראל נ' שמעוני מיום 28.2.20 וכן לפסק הדין של כב' השו' בן יוסף מבית המשפט המחוזי בתל אביב בעפ"ת 46018-12-20 מיום 1.2.21 בו נדחה ערעור ההגנה על הכרעת הדין.

על פסק הדין בערעור הוגשה בקשת רשות ערעור לבית משפט עליון ברע"פ 1479/21 אשר נדחתה אף היא ביום 4.3.21.

היא הנותנת מקל וחומר גם בתיק שלפנינו. עדות בוחן התאונה יש בה אך כדי להוסיף, והדברים נאמרים גם אם לא נשלח מיד בוחן לזירת התאונה.

הבוחן עצמו מסר בגילוי לב כי אכן אלה ההנחיות ואולם קיימים סייגים. יש ואפשר ולא תמיד יהיה מצוי בידי המשטרה אותו כוח אדם הדרוש לביצוע כל משימותיה ומדובר לעיתים בקבלת החלטות הנוגעות לסדר עדיפות בהתאם למשימות

היום יום המוטלות על משטרת ישראל בכל הגזרות השונות.

ואולם וזה העיקר, לא מצאתי כי חוסר זה היה בו כדי לפגוע בדיות הראיות.

כאן יש להוסיף ולהעיר כי הנאשם מסר בעצמו כי הזיז את הרכב לאחר קרות התאונה.

תמוהה בעיני טענת הנאשם הן נוכח טענת ההגנה לצורך בבוחן בזירת התאונה והן נוכח העובדה כי לא עלה בידו להוכיח מי נתן לו את ההוראה אם אכן ניתנה כזו.

יודגש, כי גם בחקירתה הנגדית של המעורבת לא עלה בידי ההגנה לסתור את עדותה ולפיה חצתה את הכביש במעבר החצייה.

ומכן לשאלה מה עלה בגורלו של כרטיס "הסים" אם בכלל?

הנאשם בחקירתו במשטרה וכן בבית המשפט מסר כי ברכבו מותקנת מצלמת דרך אשר תיעדה את האירוע.

לגרסתו מסר את "הסים" למי מגורמי המשטרה, אך אף אחד מהעדים שהעידו בפני לא ידע לומר מה עלה בגורל "הסים".

השאלה הנשאלת האם המדובר במחדל של הנאשם, שהרי הסים היה בשליטתו, כטענת המאשימה או האם אכן מדובר במחדל של הרשות החוקרת.

ע/ת 5 גובה הודעת הנאשם נשאל בחקירתו הנגדית :

"ש. הנאשם מציין בפניך בעדותו בש' 45, יש לי מצלמת דרך הרכב ואני מוכן למסור אותה למשטרה?

ת. נכון, זה מה שהוא אמר

ש. כלומר, אם הייתי אומר לך שזכיתי במפעל הפיס גם היית רושם?

ת. מה שהוא יגיש אני ארשום.

ש. מה עשית עם הנתון הזה של מצלמת הדרך ברכב?".

לשאלת בית המשפט מהיכן שואב את תשובתו השיב העד:

עמוד 30

"מהחקירה. לשאלת בית המשפט מדוע לא לקחתי את הסרטון באותו הרגע אני משיב שכנראה זה לא היה בידו. לאחר מכן עבר לטיפול הבוחן ואני מניח שהוא לקח את הסרטון."

למעט האמור **בחקירת הנאשם ת/1** ממנה עולה כי זה מה שאמר לחוקר, אין כל תיעוד ממנו ניתן ללמוד מה עלה בגורלו של כרטיס "הסים" אם בכלל.

יחד עם זאת, על אף שמדובר "בראיית זהב" כטענת ההגנה הרי שבגרסת הנאשם קיימות סתירות מהותיות באשר למועד ולמי מסר את "כרטיס הסים":

בעדותו בבית המשפט טען בעצמו בפני כי מסר זאת לידי השוטר עת שנחקר במשטרה ואילו בסיכומי ההגנה נטען כי הסים נמסר לידי השוטר שהגיע למקום התאונה.

בתחילה מסר הנאשם בחקירתו הראשית, כי נתן את כרטיס מצלמת הדרך לשוטר בתחנה.

(עמ' 23 ש' 18 לפרוטוקול מיום 17.10.2021).

בהמשך העיד כי מסר את כרטיס ה- sim לחוקר בתחנת המשטרה ביום שלאחר התאונה. (עמ' 23 ש' 20-27 לפרוטוקול מיום 17.10.21).

ואולם כאשר נשאל בחקירתו הנגדית:

ש. כרגע אמרת שאת כרטיס הזיכרון מסרת ליום למחרת לאחר התאונה?

השיב על כך:

ת: באותו יום לא הזמינו אותי לחקירה רק למחרת. אני זוכר שמסרתי ביד לשוטר זימן אותי. לשאלת בית המשפט, על כי ההודעה הייתה ב- 10.11.2019 ולא למחרת אני מבקש סליחה זה היה כמה ימים אחרי שהזמינו אותי."

ש. אז זה לא נכון מה שמסרת היום בעדותך בבית המשפט שאת כרטיס הזיכרון מסרת ביום שלמחרת?

ת. זו הייתה אי הבנה, לשאלת בית המשפט אני חוזר ואומר שמסרתי את כרטיס ה sim בחקירה.

ש. רק כדי לסגור את הפינה, מה נכון, העובדה שמסרת את כרטיס הזיכרון ביום למחרת התאונה או ביום החקירה?

ת. זימנו אותי לחקירה כמה ימים לאחר המקרה ובאותו מועד הזימון כשנגמרה החקירה הלכתי לאוטו, הוצאתי את כרטיס ה SIM ומסרתי לשוטר. אני חוזר ומבהיר, ביום שזימנו אותי לחקירה מסרתי את כרטיס ה SIM.

(עמ' 24 ש' 18-3 לפרוטוקול מיום 17.10.2021).

בסיכומיה טענה ההגנה כי העד מסר כי הנאשם בעדותו אכן אמר לו כי קיים סרטון ממצלמת דרך שהייתה מותקנת ברכבו ואף מסר את כרטיס ה SIM לשוטר שהגיע למקום.

סבורני כי אף אם בסופו של יום הנאשם לא מסר את "הסים" למי מגורמי המשטרה המדובר אין חולק כי מדובר במחדל.

על פניו הנאשם מוסר כי קיימת בידיו ראייה אשר יש ואפשר ויש בה כדי לתעד את התאונה בזמן אמת ולשפוך אור על האירוע בין אם לחובת הנאשם ובין אם אחרת.

הרושם המתקבל הינו, כי גורמי החקירה לא עשו כל מאמץ ולכל הפחות מאמץ אמיתי בכדי לשים ידם על הראיה.

מכל מקום אין כל תיעוד בחומר הראיות למאמץ שכזה, ואין לבית המשפט להישען אלא על מה שמונח בפניו.

תפקידה של הרשות החוקרת הינו אכן לעשות כל מאמץ אפשרי להגיע לחקר האמת.

עסקינן במשפט פלילי לפיו נטל ההוכחה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם אחראי לקרות התאונה מוטל על כתפי המאשימה ולא על הנאשם להוכיח את חפותו ולא על הנאשם.

אף הבוחן ברוב הגינותו העיד כי לא ידע מה עשה עם הנתון לגבי מצלמת הדרך, ויכול ומסקנותיו היו משתנות בין אם לטובת הנאשם ובין אם לרעתו. (עמ' 11 לפרוטוקול מיום 27.12.20)

יחד עם זאת, השאלה הנשאלת היא האם יש בחומר הראיות שהוגש לתיק בית המשפט בכדי לבסס אחריות על הנאשם לקרות התאונה? על שאלה זו יש להשיב בחיוב.

הנאשם בחקירתו הנגדית נשאל: **איפה בדיוק עצרת?**

הנאשם השיב: **"מה זה? על הכביש. לאחר שסיימתי את הפנייה, כמו שאמרתי, כשהגלגלים האחוריים שלי על מעבר החצייה."**

ש. הגלגלים האחוריים שלך היו על מעבר החצייה?

ת. נכון. זאת אומרת שכבר הייתי בסיום מעבר החצייה.."

(ראה עמ' 24 שורות 18-29 לפרוטוקול מיום 17.10.21).

הנאשם הוסיף והעיד בעדותו הראשית:

"יש לציין שבצד איפה שמעבר החצייה שרכבים חונים על הצד. בגלל זה גם אם את מסתכלת כללית על האזור את לא רואה כלום. גם אם מישהו יקפוץ לך."

לשאלת בית המשפט השיב: "רק החלק האחורי שלי היה על מעבר החצייה. היא קפצה מהצד. אם לא היו רכבים עוד היה לי שדה ראייה מרחוק.."

(מפנה לעדותו עמוד 23 שורות 13-18 לפרוטוקול מיום 17.10.2021).

גם אם אאמץ את גרסת הנאשם (זאת אף לאחר שהיזי את רכבו) לפיה התאונה התרחשה כשגלגליו האחוריים של רכבו היו על מעבר החצייה בעת התרחשות התאונה, אין בכך בכדי לפטור אותו מאחריותו לקרות התאונה שהרי גם אז מדובר בתאונה אשר ארעה במעבר החצייה ולכל הפחות בתחום מעבר החצייה אשר בנסיבות תיק זה לא יכול להיות חולק כי דינו כדין מעבר חצייה.

מפנה לדבריה של כב' השו' שלו (בית משפט מחוזי ב"ש) בע"פ 35342-12-18 מדינת ישראל נ' שושנה ארז וזאת כמובן בכפוף להסתייגויות הראויות ובהתאם לתנאי הדרך בכל תיק ותיק :

"...אני סבורה כי בית משפט קמא צדק בקביעתו כי בענייננו, גם במרחק של 10 מ' אחרי מעבר חצייה דובר ב'תחום של מעבר חצייה' כך שחובת הזהירות המוגברת על הנהג עדין חלה ויודגש בית המשפט לא קבע כי בכל מקרה ובכל צומת תחום מעבר החצייה יחול גם במרחק של 10 מ' אחרי מעבר החצייה.."

"על נהג המתקרב למעבר חצייה חלה חובה להאט את רכבו ובמידת הצורך אף לעצור על מנת לאפשר להולכי רגל לחצות את הכביש בבטחה. חובת הזהירות האמורה הורחבה בפסיקה ופורשה כחובת זהירות מוגברת במסגרתה על הנהג להביא בחשבון גם התנהגות רשלנית ובלתי צפויה של הולך הרגל..."

אמנם בשל עומס התנועה נסעה המשיבה במהירות של כ- 30 קמ"ש...מהירות הפחותה מהמהירות המותרת בכביש ואולם אין בכך כדי להעיד על סבירותה של מהירות הנסיעה, האמורה להיבחן בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך והתנועה באופן שיקיים בידו את השליטה המוחלטת ברכב..."

מפנה גם לנאמר בע"פ 8827/01 ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל,

עמוד 33

"חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג, או-אז חובה היא המוטלת על נהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה. עמדה על כך השופט שטרסברג-כהן בבש"פ 6616/99 בר נוף נ' מדינת ישראל [10]: ידיעת הנהג על כך שהנעשה על המדרכה ליד מעבר חציה מוסתר מפניו, כשידוע הוא שבני אדם יורדים ממדרכות אל תוך מעברי חציה לשם חציית הכביש, מצדיקה נהיגה זהירה עד כדי עצירה לפני המעבר, כשאינן בטוחות כי הולכי רגל "מוסתרים" לא ירדו לתוכו."

התאונה התרחשה בתחום מעבר החצייה ולפיכך, חלה על הנאשם חובת זהירות מוגברת, חובה זו מתפרשת גם על הנעשה ליד מעבר החצייה, הנאשם לא היה ער למתרחש סביבו, ניכר כי נתן את תשומת ליבו בעיקר לרכבים שחלפו בכביש אך לא נתן את דעתו למתרחש על המדרכה.

הנאשם אף העיד כי שדה הראייה היה מוגבל.

מקום בו שדה הראייה מוגבל על הנהג לצפות כי הולכי רגל שאינם נראים ירדו אל המדרכה משלא עשה כן הפר את חובת הזהירות המוטלת עליו.

לאחר שבחנתי את חומר הראיות, העדויות וטיעוני הצדדים, השתכנעתי כי עלה בידי המאשימה להוכיח, ברמה הנדרשת במשפט פלילי את עובדות כתב האישום וכי בחומר הראיות אשר הונח בפני בית המשפט יש די כדי להרשיע את הנאשם.

אכן, מסכימה אני עם חלק מטענות ההגנה באשר לפגמים אשר נפלו בחקירה ואולם וזה העיקר, לא מצאתי כי מדובר בפגמים היורדים לשורשו של עניין עד כדי זיכוי הנאשם, או שיש בהם כדי לעורר ספק סביר בדבר אחריות הנאשם לתאונה ומעורבותו בעבירות המיוחסות לו.

עדויות עדי התביעה הותירו בי רושם מהימן, גם אם בחלק מעדויות מי מהם לא היה דיוק מקסימלי.

לא התרשמתי כי מדובר באי דיוק הנעוץ באי אמירת אמת או בניסיון טיוח.

מכל מקום, אי הדיוק אינו נוגע לשאלה מהותית או כזה הגורע מהראיות המשמעותיות המצויות והמסבכות את הנאשם באופן ודאי באחריות לתאונה וברמה הנדרשת במשפט פלילי.

"ספק סביר" אין פירושו "ספק סתם" אלא ספק אשר יש לו אחיזה במציאות.

מכלול הראיות בהצטברותן ובשילובן גם יחד, הן הישירות והן הנסיבתיות מובילות בהכרח בנסיבות תיק זה למסקנה אחת הגיונית ולפיה הנאשם הוא האחראי לתאונה ולתוצאותיה.

בעניין זה מפנה לע"פ 70237/07 אדרי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו) ולפסיקה המאוזכרת שם:

"...היעדרה של ראייה מכסימלית אינו שולל את יכולת התביעה להוכיח את המוטל עליה שהרי די שהטעון הוכחה יוכח באמצעות ראייה מספקת.."

ברור כי אין פירוש הדבר כי ניתן להקל ראש עם מחדלי החקירה ויש ליתן לכך את הדעת ואולם, אין באלה גם לא במשקלם המצטבר בתיק זה כדי להביא עד כדי זיכוי הנאשם ויש ואפשר ואלה יש יילקחו בחשבון במידת הצורך בגזירת הדין.

מפנה בעניין זה גם להחלטתי ב"טענת זוטא" בתיק ת"ד 915-09-19 מדינת ישראל נ' איסקוב מיום 2.11.20 ולפסיקה המאוזכרת שם.

זאת ועוד, בע"פ 987/02 מדינת ישראל נ' איסמעיל בן מחמוד זביידה נקבע, כי אין לומר כי פגמים בניהול חקירה ובכלל זה ליקויים בסימון מוצגים ובתיעוד שרשרת העברתם בהכרח יורדים לשורש ההליך המשפטי וכי יש לבחון קבילותה ומשקלה של כל ראייה על פי מכלול נסיבות העניין וביחוד לפי סוג הפגמים, בהתחשב בשאלה אם היה בפגמים אלה כדי לקפח את הגנת הנאשם.

לסיכום:

באשר לעדי התביעה התרשמתי כי מדובר בעדים מהימנים אשר העידו בגילוי לב ומסרו עדות אמת כפי יכולתם זאת גם במגבלות חלוף הזמן.

השתכנעתי כי המעורבת חצתה את הכביש במעבר החצייה וכי הנאשם לא אפשר לה להשלים החצייה בביטחה.

השתכנעתי כי הנאשם אחראי לתאונה נהג ברשלנות, רכבו פגע במעורבת וכתוצאה מרשלנותו נפגעה הולכת הרגל ונגרם נזר לרכוש כנטען בכתב האישום.

העובדה כי המעורבת נמצאה על מכסה המנוע, זאת לצד מיקום רכב הנאשם על מעבר החצייה מדברת אף היא בעד עצמה ויש בה כדי לחזק גרסת המאשימה.

נהיגת הנאשם מלמדת כי התרשל בנהיגתו זאת גם לאור החובות המוטלות על נהג בדרך בהתאם לתקנה 52 לתקנות התעבורה ובפרט תקנות 52 (6) ו - (7) הדנות בחובות נהג רכב להאט את מהירות נסיעתו ואף לעצור את רכבו כאשר הוא מתקרב למעבר חצייה ו/או למקום בו שדה הראייה מוגבל.

לאור מכלול הראיות המונחות בפני בית המשפט ומקום התרחשות התאונה, זאת גם בשים לב לטענת ההגנה לפה
כביכול "ראיית הזהב" בתיק "אבדה" סבורני כי ניתן לקבוע ברמת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי כי הנאשם נהג
ברשלנות והינו אחראי לתאונה נשוא כתב האישום.

משכך, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והביאה ראיות אשר יש בהן די להרשעת הנאשם באחריות
לתאונה ובכל העבירות המיוחסות לו, וכי לא היה בהגנת הנאשם כדי לעורר ספק סביר אשר יש בו כדי לזכותו.

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיעה את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ח' אדר א' תשפ"ב, 09 פברואר 2022, במעמד הצדדים